

Λέγεται ότι σύμπτωση επαναλαμβανόμενη παύει να είναι σύμπτωση και μια σειρά «περίεργων» μετακινήσεων κατά το τελευταίο διάστημα έρχεται να επιβεβαιώσει τη γενική ισχύ της ρήσης. Το ζήτημα καταρχήν αφορά ένα μικρό σχετικά αριθμό εργαζομένων αυτό όμως δεν έχει και μεγάλη σημασία. Αφενός επειδή ο καθένας από εμάς θα μπορούσε ή μπορεί στο μέλλον να βρεθεί στη θέση τους και αφετέρου επειδή η εμπειρία μας έχει δείξει ότι όταν κυβερνήσεις κι εργοδότες επιτίθενται στα δικαιώματά μας φροντίζουν πρώτα να μας διασπάσουν και να μας κατακερματίσουν, ώστε να αποδεχτούμε ότι αυτή η επίθεση δεν μας αφορά και να μην αντιδράσουμε.

Φαίνεται λοιπόν ότι στο στόχαστρο της διοίκησης έχουν μπει τελευταία οι συνάδελφοι που μην μπορώντας πλέον να ανταποκριθούν στο διαρκώς αυξανόμενο κόστος διαβίωσης με διαρκώς μειούμενες αμοιβές, εντάχθηκαν στο νόμο 3869. Είναι λες και ακούμε ήδη τους γνωστούς «καλοθελητές» να μας επιτιμούν με τη γνωστή κριτική περί υπεράσπισης των «κακοπληρωτών», οι εξελίξεις ωστόσο δεν τους δικαιώνουν. Οι συνάδελφοι που πήραν την -καθόλου εύκολη- απόφαση να κάνουν αίτηση ένταξης στο Ν.3869, στη συντριπτική τους πλειοψηφία έτυχαν θετικής αντιμετώπισης από την ελληνική δικαιοσύνη. Το δικαστήριο δηλαδή αφού εξέτασε τα πραγματικά γεγονότα και όλα τα οικονομικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν, αποφάσισε να κάνει δεκτή την αίτηση και να τους εντάξει στις προστατευτικές διατάξεις του νόμου, αναγνωρίζοντας ότι είχαν περιέλθει χωρίς δόλο σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούν να διατηρήσουν τα απολύτως απαραίτητα, ένα σπίτι για να μείνουν μαζί με τα παιδιά τους και τη δυνατότητα να ανταπεξέλθουν στοιχειωδώς στις πλήρως ανελαστικές δαπάνες.

Το ερώτημα που αυτόματα εγείρεται είναι γιατί ενώ τα δικαστήρια - που δεν είναι και οι πλέον ειδικοί στο θέμα της διαχείρισης των δανείων - αναγνώρισαν την αδυναμία πληρωμής, η Τράπεζα επιμένει να κλείνει τα μάτια στο πρόβλημα. Πόσο μάλιστα όταν η ίδια η Τράπεζα αντιμετώπισε το πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων και τη δυσκολία είσπραξης των απαιτήσεων λόγω της κρίσης, με τιτλοποίηση του χαρτοφυλακίου των μη εξυπηρετούμενων δανείων και εκχώρησή τους σε τιμή κάτω από τα 10% της λογιστικής τους αξίας, παρουσιάζοντας το μάλιστα ως πρωτοποριακό εγχείρημα και μεγάλη επιτυχία. Ήδη μάλιστα ετοιμάζεται και νέα τιτλοποίηση από το χαρτοφυλάκιο προσωρινά

καθυστερημένων δανείων, και θα έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να δούμε τελικά που θα κυμανθεί το discount ή οι “προμήθειες διαχείρισης”.

Προς το παρόν πάντως η διοίκηση, ανησυχώντας ίσως για ένα νέο κύμα προσφυγών συναδέλφων στο νόμο 3869, ακολουθεί τη γνωστή συνταγή των μετακινήσεων και μιας άτυπης περιθωριοποίησης. Η διαφορά σε σχέση με το παρελθόν ωστόσο βρίσκεται στο ότι πλέον δεν τηρούνται ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα ως προς τη νομιμοφάνεια των σχετικών αποφάσεων. Με ανώνυμα αρχεία που αναρτώνται στο intranet ενημερωνόμαστε ότι κάποιοι συνάδελφοί μας «τίθενται στη διάθεση της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού». Δεν τοποθετούνται, δε μετακινούνται, δεν αποσπώνται, αλλά μπαίνουν σε μια ιδιότυπη καραντίνα. Μέχρι να συμμορφωθούν...

Για την ώρα από την πλευρά μας θα σημειώσουμε τα εξής:

A. Ο υφιστάμενος Κανονισμός Εργασίας δεν έχει καταργηθεί ούτε τροποποιηθεί ακόμα και ισχύει ως έχει. Περιγράφει διεξοδικά τις διαδικασίες και τα αρμόδια (συλλογικά) όργανα που διέπουν τις μετακινήσεις προσωπικού. Αυτές δε γίνονται με μία μόνη υπογραφή.

B. Όταν σε πολλές μονάδες το ωράριο παραβιάζεται συστηματικά επειδή «δε βγαίνει η δουλειά», υπάρχει άραγε η πολυτέλεια να παραγκωνίζονται άξιοι συνάδελφοι με μεγάλη προσφορά στην Τράπεζα;

Γ. Η στάση του προεδρείου του ΣΥΤΑ μέχρι τώρα είναι αυτή της εκκωφαντικής σιωπής. Πέρα από το γεγονός ότι είναι χρέος του να καλύπτει και να στηρίζει τα μέλη του, στην περίπτωση αυτή ανέχεται την απαξίωσή του ίδιου του Συλλόγου μας μέσω της ντε φάκτο κατάργησης της προβλεπόμενης συμμετοχής του στα αρμόδια συμβούλια και επιτροπές. Πρόκειται να κάνει κάτι επ’ αυτού ή τελικά οι εξαρτήσεις του από την εργοδοσία είναι τόσο ισχυρές που δεν του επιτρέπουν να προβάλλει την παραμικρή ένσταση ή αντίρρηση στα σχέδια της;

Εμείς πάντως για μια ακόμα φορά θα υπενθυμίσουμε στη Διοίκηση ότι το υπαρκτό πρόβλημα του υπερδανεισμού δεν αντιμετωπίζεται ούτε με μαύρες λίστες, ούτε με ψυγεία ούτε με άλλα μέτρα αστυνομικού τύπου. Η ανάγκη για επιβίωση και κάλυψη των βασικών αναγκών είναι πολύ πιο δυνατή από το φόβο της οποιασδήποτε δυσμενούς μετακίνησης. Πόσο μάλιστα όταν γίνεται με τον πιο νόμιμο και αδιάβλητο τρόπο, με την ένταξη στις προστατευτικές διατάξεις του Ν. 3869.

**ΛΕΜΕ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ!
ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΙ ΑΠΟΣΠΑΣΕΙΣ ΟΣΩΝ ΕΚΑΝΑΝ ΑΙΤΗΣΗ ΥΠΑΓΩΓΗΣ ΣΤΟ Ν.
3869**